

عنوان مقاله:

تحلیل انتقادی خودشیء انگاری زنان و راهکارهای قرآنی مواجهه با آن

محل انتشار:

فصلنامه اسلام و مطالعات اجتماعی، دوره 7، شماره 2 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

بی بی حکیمه حسینی - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن مشهد، ایران (نویسنده مسئول).

سیده جمیله هاشم نیا - کارشناسی ارشد تفسیر قرآن کریم و پژوهشگر حوزه علمیه مشهد، ایران.

خلاصه مقاله:

رفتار ابزاری بخشی از مردان جامعه با زنان، موجب شده برخی زنان نگاه شیء انگارانه دیگران به خود را بپذیرند و خود را یک شیء جنسی تلقی کنند. این پدیده ی شناختی رفتاری، در روان شناسی به خودشیء انگاری موسوم است. با توجه به آثار رفتاری و آسیب های اجتماعی این اختلال، تنها معرفی و پدیدارشناسی آن به صورت میدانی کافی نیست و لازم است در یک مکتب جامع نگر و اطمینان بخش همچون آموزه های وحیانی اسلام مطرح شود و عناصر نظری کارآمدی در جهت شناخت و مواجهه با آن استخراج گردد. پژوهش حاضر با روش تطبیقی و تحلیلی به ریشه یابی و مطالعه این عارضه در قرآن کریم پرداخته و سپس راهبردهای قرآنی جهت مواجهه با آن را جستجو کرده است. طبق بررسی ها مهم ترین مبانی خودشیء انگاری زنان از نگاه قرآن، تخیل، تمایل به تفاخر و تبرج مدیریت نشده در زنان است. راهبردهای عملی قرآن برای پیشگیری و درمان آن، هویت بخشی به زن بر اساس الگوسازی از او برای تمام بشریت، تاکید بر تساوی جایگاه عبودی و ظرفیت تکاملی زن و مرد، کنترل و محدود ساختن گرایش های بدنی و غریزی اوست.

کلمات کلیدی:

خودشیء انگاری زنان، تخیل، تفاخر، تبرج، قرآن کریم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/999941>

